

saglasnosti onih kojima vladaju. Da je, kad god koja vlada počne tome na štetu raditi, pravo narodno da izmeni je ili ukine, i novu vladu postavi...

Ovaj stav se nikako ne bi mogao prevesti na Novogovor, a da se pri tom očuva prvobitni smisao. Najpribližniji prevod bi se sastojao u tome da se ceo taj stav sažme u jednu jedinu reč, zlomisao. Prevod celog stava mogao bi biti samo ideološki, on bi Džefersonove reči pretvorio u panegirik apsolutizmu.

Veliki deo književnosti prošlih vremena već je u stvari bio izmenjena na taj način. Iz razloga prestiža bilo je poželjno sačuvati uspomenu na izvesne istorijske ličnosti, uskladiвши pri tom njihova dosignuća s filozofijom englesca. Stoga su se u to vreme sa Starogovora na Novogovor prevodili Šekspir, Milton, Swift, Bajron, Dikens i neki drugi pisci; po obavljenom prevodu, njihove prvobitne tekstove, kao i sve što je preostalo iz književnosti prošlih vremena, čekalo je uništenje. To prevođenje se odvijalo sporo i s teškoćama, te se nije očekivalo da će poduhvat biti gotov pre prve ili druge decenije dvadeset prvog veka. Bilo je takođe čisto utilitarne literature - neophodnih tehničkih priručnika i sličnog - u velikim količinama; s njima je takođe trebalo postupiti na isti način. Uglavnom je iz tog razloga - da bi se ostavilo dovoljno vremena za ove prethodne prevode - bilo određeno da se Novogovor konačno prihvati tek 2050. godine.